

En præsidentiel tilfældighed af modsætninger

30. oktober 2025 (EIRNS) – Verden blev sandsynligvis igen midlertidigt reddet af den netop afsluttede række møder, som den amerikanske præsident Donald Trump afholdt i Asien. Mens møderne med Sydkorea og Japan var vigtige, var det mest bemærkelsesværdige Trumps personlige møde med den kinesiske præsident Xi Jinping. Kinas udenrigsministerium udsendte følgende meddelelse: »Den 30. oktober 2025 lokal tid havde præsident Xi Jinping et møde med den amerikanske præsident Donald J. Trump i Busan.

Præsident Xi bemærkede, at under vores fælles ledelse har forholdet mellem Kina og USA generelt været stabilt. Kina og USA bør være partnere og venner. Det er, hvad historien har lært os, og hvad virkeligheden kræver. I betragtning af vores forskellige nationale forhold er vi ikke altid enige, og det er normalt, at de to førende økonomier i verden af og til har gnidninger. Du og jeg står i spidsen for forholdet mellem Kina og USA. I mødet med vind, bølger og udfordringer bør vi navigere gennem det komplekse landskab, holde den rette kurs og sikre, at det gigantiske skib, som forholdet mellem Kina og USA er, sejler støt fremad. Jeg er klar til at fortsætte samarbejdet med dig om at skabe et solidt fundament for forholdet mellem Kina og USA og skabe en sund atmosfære for begge landes udvikling.

U.S. National Public Radio rapporterede: »På flyveturen tilbage til Washington fortalte Trump de medrejsende journalister, at han ville bedømme mødet med Xi »på en skala fra nul til 10, hvor 10 er det bedste, og jeg vil sige, at mødet var et 12.«

I sin tidligere X-besked om mødet sagde Trump blandt andet, at "Kina også har aftalt, at de vil påbegynde processen med at

købe amerikansk energi.

Faktisk kan der finde en meget stor transaktion sted vedrørende køb af olie og gas fra den store stat Alaska. Der er på nuværende tidspunkt ingen tegn på, at dette har forbindelse til de russisk-amerikanske drøftelser den 15. august (og tidligere) om Berings Strædet-tunnelprojektet. Det er imidlertid en helhed af projekter – jernbane, herunder højhastighedstog;

tunnel- og boreprojekter, hvor kineserne har størst erfaring; nye og forbedrede materialer til byggeri; kommunikationsteknologier; og energi/strøm, herunder avanceret atomkraftværksbyggeri af den type, der er antydnet af de seneste russiske gennembrud inden for reduktion af kraftværkers størrelse – der definerer det teknologikompleks, som er en forudsætning for den nødvendige »realisering« af Berings Strædet-tunnelprojektet og dets nødvendige udvidelser. På nuværende tidspunkt vil den russiske præsident Vladimir Putin utvivlsomt være blevet orienteret af den ene og muligvis begge præsidenter.

Næsten samtidig udsendte Trump imidlertid, måske som reaktion på det, han fik at vide – eller ikke fik at vide – om betydningen af Ruslands vellykkede test af leveringssystemet til dets Burevestnik-krydsermissil og et lignende vellykket gennembrud med dets undervandsmissil Poseidon, denne erklæring: USA har flere atomvåben end noget andet land. Dette blev opnået, herunder en fuldstændig opdatering og renovering af eksisterende våben, under min første embedsperiode. På grund af den enorme ødelæggelseskraft HADEDE jeg at gøre det, men havde ikke noget valg! Rusland er nummer to, og Kina er et fjernt nummer tre, men vil være lige inden for 5 år.

På grund af andre landes testprogrammer har jeg instrueret krigsministeriet om at begynde at teste vores atomvåben på lige fod. Denne proces vil begynde med det samme.

Virkeligheden er en helt anden. Ingen, bortset fra Nordkorea den 3. september 2017, for otte år siden, har testet et atomvåben siden 1998 – for mere end en generation siden. Trumps senere forsøg på at forklare, hvad han mente, gjorde det hele mere forvirrende i stedet for at afklare det.

Disse lunefulde, vildt afvigende udtalelser antyder, at der er andre kræfter på spil; kræfter, der ofte har britisk oprindelse, og som synes at »pludselig« afspore reelle overvejelser mellem Kina, Rusland og USA. Konsekvenserne ses også i den udtrykkeligt Teddy Roosevelt-inspirerede imperiale politik, der føres over for Mellem- og Sydamerika og Caribien, Afrika og Asien (hvor der netop er dukket nogle diplomatiske løsninger op).

Hvorfor sker dette? Og hvordan kan vi anvende idéen om »modsætningernes sammenfald« til at finde en vej gennem malstrømmen uden at blive afledt fra missionen? For faktisk at forstå, på et højere niveau end blot »Trump«, hvorfor dette sker, kan man se på en anden nylig begivenhed, der fandt sted for mindre end en uge siden i Washington – National Parks Services genindsættelse af statuen af sydstaternes forræder Albert Pike på Judiciary Square.

Her er, hvad økonom og uafhængig præsidentkandidat i 1992, Lyndon LaRouche, sagde om Albert Pike, den juridiske rådgiver for Ku Klux Klan, da LaRouches kampagne argumenterede for fjernelsen af Pike-statuen:

“Se på denne statue et øjeblik. Lad os gå tilbage til den tid, hvor den mand, som denne statue forestiller, levede: general Albert Pike. For at forstå, hvorfor USA er i en sådan uorden i dag – hvorfor vi ikke kun har disse problemer inden for vores nation, men også i vores relationer med resten af verden; hvorfor folk i Washington synes at være ude af stand til enten at erkende problemet eller foreslå effektive løsninger; hvorfor Clinton og Perot, såvel som Bush, ikke viser den mindste forståelse for, hvad vores problem er –må vi gå

tilbage til borgerkrigens tid, til den tid hvor den mand, som denne statue forestiller, general Albert Pike, levede: racist, forræder og satanisk afstumpet.

Det faktum, at denne statue har stået i Washington, D.C. nær Højesteret, ved siden af arbejdsministeriets bygning, vedligeholdt på offentlig grund og for offentlige midler, viser, at der er en udbredt korruption og uvidenhed inden for vores regering, hvilket er årsagen til, at vores nuværende problemer fortsætter."

At statuen af en person, der ikke kun modsatte sig den amerikanske forfatning med vold i den blodigste konflikt i amerikansk historie, men også blev juridisk rådgiver for Ku Klux Klans usynlige imperium, genindsættes i landets hovedstad, er den stærkeste tilkendegivelse af, at der er en dyb misforståelse af den amerikanske forfatnings karakter, som er betegnende for hele vores Kongres, Senat og præsidentembede. For at komme til kilden til denne misforståelse, overvej denne udtalelse fra Lyndon LaRouche fra hans undervisningsvideo fra 1984, »The Power of Labor« (Arbejdskraftens styrke).

"Selvom kun få af jer måske ved det i dag, var det under den gyldne renæssance i Italien, at den vesteuropæiske civilisation først modtog de nye begreber, som med tiden førte til etableringen af vores konstitutionelle republik i USA. To mænd fra det 15. århundredes Italien skiller sig ud fra alle andre: Den første og største af disse mænd fra Italien var tysk af fødsel, kardinal Nicolaus af Cusa. Den største gigant blandt Cusas umiddelbare efterfølgere var Leonardo Da Vinci...

Det mærkelige er, at de fleste af jer har i det mindste en vag idé om Leonardos betydning, men de fleste af jer ved måske intet om Leonardos store, umiddelbare forgænger, en mand, der utvivlsomt var det største geni, det mest universelle og dybsindige sind i de sidste seks hundrede år, og den ene mand, som den moderne europæiske kultur skylder mere end nogen anden

personlighed, Nikolaus af Cusa...

»Vi skylder Cusa tak for mange andre ting. For eksempel var det Cusa, der definerede doktrinen om international ret, der regulerer eksistensen af den moderne form for suveræn nationalstatsrepublik. Det var Cusa, der etablerede doktrinen om naturret, idet grundlæggerne af vores konstitutionelle republik kendte til naturretten ...«

Pave Leo XIV's uddybende diskussion i sin jubilæumstale den 25. oktober om Nicolaus af Cusa giver adgang til den ukendte historie om den virkelige oprindelse af De Forenede Stater i den italienske renæssance, og ikke i John Lockes Royal African Society. Få adgang til Nicolaus af Cusas ideer, og man vil få adgang til den begrebsmæssige kraft, der er nødvendig for at drive det amerikanske præsidentielle system gennem Berings Strædet-projektet og Oase-planen for Sydvestasien til en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. På den måde kan vi sikre, at de eneste atomprøvesprængninger, der vil finde sted i den nærmeste fremtid, vil være til design af små atomreaktorer og fælles, avanceret arbejde med atomar fusion, udført af et principbaseret fællesskab styret af »modsætningernes sammenfald«.

,

Trump og Xi i 2019. Credit: The White House.